

Sygn.akt III AUa 696/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSA Teresa Suchcicka (spr.)

Sędziowie : SA Barbara Orechwa-Zawadzka

: SA Alicja Sołowińska

Protokolant : Edyta Katarzyna Radziwońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 stycznia 2019 r. w B.

sprawy z odwołania M. K. i D. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie odpowiedzialności osób trzecich za składki na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 lipca 2018 r. sygn. akt IV U 191/18

oddala apelację.

SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Teresa Suchcicka SSA Alicja Sołowińska

Sygn. akt III AUa 696/18

UZASADNIENIE

Decyzją - adresowaną do M. K. i D. K. -z dnia 21 grudnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na podstawie art. 108 § 1, art. 107 § 1 i § 2, art. 109 § 2 oraz art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że M. K. odpowiada za zobowiązania firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. obejmujące należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od grudnia 2011 r. do marca 2012 r. w łącznej kwocie 3 828,07 zł, w tym:

1. na ubezpieczenia społeczne z tytułu składek za okres od grudnia 2011 r. do marca 2012 r. w wysokości 1.833,73 zł oraz 1.030 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na dzień 21 grudnia 2017 r.,
2. na ubezpieczenia zdrowotne z tytułu składek za okres od grudnia 2011 r. do marca 2012 r. w wysokości 464,74 zł oraz 261 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na dzień 21 grudnia 2017 r.,

3. na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od grudnia 2011 do marca 2012 r. w wysokości 152,60 zł oraz 86 zł z tytułu odsetek naliczonych na dzień 21 grudnia 2017 r.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że w związku z prowadzoną działalnością (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. posiada zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, odsetek od tych należności oraz kosztów upomnień. W okresie kiedy upływał termin płatności należności z tytułu składek objętych niniejszą decyzją, funkcję członka zarządu w/w spółki pełnił M. K.. Należności za w/w wskazane okresy zostały objęte przymusowym dochodzeniem w trybie egzekucji administracyjnej, która nie przyniosła oczekiwanych rezultatów.

Organ rentowy wskazał, że w toku postępowania wystąpiły przesłanki określone w art. 116 Ordynacji podatkowej, przy czym jednocześnie odwołujący nie wykazał żadnej z przesłanek uwalniających członka zarządu od odpowiedzialności za zaległości spółki. W szczególności nie zostało wykazano mienia z którego możliwe byłoby zaspokojenie zaległości z tytułu składek.

Od powyższej decyzji odwołali się M. K. wraz z żoną D. K., wnosząc o jej zmianę. W uzasadnieniu wskazali, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. jest działającym podmiotem i nie jest wobec niej prowadzone postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne, nadto rozpoczęła zmianę formy działalności, co przyniesie korzyści finansowe i pozwoli na spłatę zadłużenia spółki. Co więcej spółka wniosła o rozłożenie na raty zaległości wobec ZUS oraz wskazała mienie z którego organ rentowy może się zaspokoić, a to zasądzoną wierzytelność wobec K. T., której kwota znacznie przekracza zobowiązania wobec organu rentowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy powołując się na argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji wniósł o ich oddalenie.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 26 lipca 2018 r. zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, iż M. K. nie odpowiada za zobowiązania firmy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, obejmujące należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Socjalnych za okres grudzień 2011 r. – marzec 2012 r. w łącznej kwocie 3.828,07 zł.

Sąd I instancji ustalił, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. została utworzona w dniu 12 lipca 2017 r. na czas nieoznaczony. Przedmiotem działalności spółki było między innymi pozyskiwanie drewna, produkcja wyrobów z tworzyw sztucznych, wytwarzanie energii elektrycznej i dystrybucja, pozostała działalność usługowa w zakresie technologii informatycznych i komputerowych, produkcja instrumentów i przyrządów pomiarowych, kontrolnych i nawigacyjnych, wykonywanie instalacji elektrycznych. Funkcję prezesa zarządu spółki pełnił M. K.. Z tytułu prowadzenia działalności spółka zalegała z należnościami publiczno- skargowymi. W okresie od grudnia 2011 r. do marca 2012 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. nie opłacała składek na ubezpieczenia społeczne. Zaległość z tego tytułu wyniosła co do ubezpieczeń emerytalno - rentowych 2863,73 zł; zdrowotnych 725,74 zł, (...) 238,6 zł. Od wskazanych kwot ZUS naliczał odsetki za zwłokę. Nadto do kwot tych doliczane były koszty egzekucji i upomnień.

Prowadzona przez organ rentowy egzekucja z rachunku bankowego nie przyniosła zamierzonych efektów. Bezskuteczna okazała się także egzekucja należności za okres wrzesień 2010 r., od grudnia 2010 r. do lipca 2011 r. objęta przymusowym dochodzeniem w trybie egzekucji administracyjnej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w O.. Jako mienie spółki z którego egzekucja miała umożliwić zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części członek zarządu wskazał przysługującą spółce wierzytelność od K. T..

W dniu 29 stycznia 2018 r. (...) Sp. z o.o. wraz z ZUS zawarła umowę o rozłożenie na raty należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od września 2010 r. do marca 2012 r., ubezpieczenia zdrowotne od listopada 2010 r. do marca 2012 r., Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od listopada 2010 r. do marca 2012 r. W wyniku zawartej umowy dłużnik zobowiązał się do opłacania poszczególnych rat należności z tytułu składek w terminach i wysokości wynikających z ustalonego harmonogramu spłat. W ramach zawartej umowy dłużnik

uznał kwotę wskazanych należności a wierzyciel zobowiązał się do podjęcia działań zmierzających do zawieszenia wcześniej wszczętych i niezakończonych postępowań egzekucyjnych dotyczących należności z tytułu składek objętych niniejszą umową, niewszczyniania i niewznawiania postępowań egzekucyjnych przez okres obowiązywania umowy w stosunku do należności z tytułu składek objętych tą umową oraz podjęcia działań zmierzających do umorzenia postępowania egzekucyjnego dotyczącego należności objętych umową po całkowitej ich spłacie zgodnie z ustalonym harmonogramem spłat oraz uregulowaniu należnych kosztów egzekucyjnych. Strony ustaliły, że rozwiązanie umowy o rozłożenie na raty należności z tytułu składek następowało w przypadkach określonych w umowie, a w szczególności gdy dłużnik nie opłacił rat wynikających z harmonogramu spłaty lub opłacił raty po terminie lub w częściowej wysokości, nie wywiązał się z obowiązku zapłaty składek bieżących, których termin płatności przypadał w dniu albo po dniu, w którym umowa została zawarta lub opłacał te składki w częściowej wysokości i w terminie wyznaczonym przez Zakład nie uregulował tej różnicy wraz z odsetkami za zwłokę. Po rozwiązaniu umowy należności z tytułu składek miały stać się wymagalne wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi na zasadach określonych w umowie i podlegać ściąganiu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji lub egzekucji sądowej.

Dokonywane w ramach zawartego układu ratalnego spłaty uiszczane były w terminie.

Sąd I instancji uznał, że istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołujący się M. K. i D. K. odpowiadają solidarnie za zobowiązania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. z tytułu nieopłacanych składek na ubezpieczenia społeczne w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy powołując się art. 116, 116 a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa oraz art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że w takim procesie do ZUS należy jedynie wykazanie bezskuteczności egzekucji w stosunku do całego majątku spółki. Z kolei członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności przez wykazanie okoliczności wyraźnie wskazanych w wymienionym przepisie. Odpowiedzialność ta została wprowadzona w interesie wierzycieli spółki, ochrony należności publicznoprawnych, ochrony Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jest to akcesoryjna, subsydiarna odpowiedzialność osób trzecich dlatego uznaje się, że przepis nie może być interpretowany rozszerzająco. Przepis ma swój odpowiednik w art. 299 § 1 kodeksu spółek handlowych, który ma zbliżoną redakcję.

Sąd I instancji uznał, że do ustalenia odpowiedzialności członka zarządu spółki kapitałowej konieczne jest zarówno ustalenie pozytywnych jej przesłanek, czyli bezskuteczności egzekucji zaległości z majątku spółki oraz wykazanie, że termin płatności zobowiązań upływał w czasie pełnienia przez niego obowiązków członka zarządu, jak również stwierdzenie, że nie zachodzą przesłanki wyłączające tę odpowiedzialność. Jednocześnie z treści art. 116 o.p. jednoznacznie wynika, iż do orzeczenia o odpowiedzialności członka zarządu spółki spośród powyższych przesłanek na organie rentowym spoczywa ciężar udowodnienia okoliczności pełnienia obowiązków członka zarządu w czasie, gdy upływał termin płatności zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz (...), które przerodziło się w dochodzoną zaległość spółki oraz bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce. Natomiast ciężar wykazania którejkolwiek okoliczności uwalniającej od odpowiedzialności spoczywa na członku zarządu. Z powyższego wynika, iż członek zarządu, broniąc się przed nałożeniem odpowiedzialności z art. 116 o.p. w zw. z art. 31 i art. 32 powoływanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych może zarówno kwestionować fakt istnienia pozytywnych przesłanek swej odpowiedzialności, jak i wskazywać na zaistnienie okoliczności ekskulpujących.

Zdaniem Sądu Okręgowego w rozpoznanej sprawie nie budziło wątpliwości, że w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji M. K. pełnił faktycznie funkcję prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.. Wynikało to z informacji umieszczonych w KRS, a także znajdujących się w aktach organu rentowego aktu założycielskiego spółki.

W ocenie Sądu I instancji na gruncie przedmiotowej sprawy niemożliwym było przyjęcie, że zaistniały pozytywne przesłanki do przyjęcia odpowiedzialności M. K. za zobowiązania określone zaskarżoną decyzją. Sąd dodał, że podstawową przesłanką umożliwiającą przeniesienie na członka zarządu odpowiedzialności za zaległości spółki jest wykazanie, że zaległości wynikają ze zobowiązań, których termin płatności upłynął w czasie pełnienia obowiązków członka zarządu. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że spółka w dniu 29 stycznia 2018

r. z organem rentowym zawarła umowę o rozłożenie na raty należności z tytułu składek za okres od września 2010 r. do marca 2012 r. Skutkiem powyższego było, że kwota zaległości nie była wymagalna przed nadejściem umówionych w umowie ratalnej terminów, staje się wymagalna dopiero w sytuacji, gdy dłużnik nie spłaci rat w terminach ustalonych przez ZUS. Skoro termin spłaty określonych zaskarżoną decyzją należności nie upłynął, tj. nie stały się one wymagalne, niemożliwym jest w ocenie Sądu I instancji przeniesienie odpowiedzialności za te zobowiązania na członka zarządu. Odpowiedzialność członków zarządu ma charakter subsydiarny, co oznacza, że można przenieść na nich odpowiedzialność za zobowiązania spółki dopiero wtedy, gdy egzekucja z majątku spółki okaże się w całości lub w części bezskuteczna, a spółka samodzielnie nie reguluje swoich należności. W niniejszej sprawie sytuacja w ocenie Sądu przedstawiała się odmiennie. Spółka spłacała należności wynikające z zawartej umowy ratalnej terminowo i samodzielnie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy nie wykazał, iż w niniejszej sprawie zaistniała pozytywna przesłanka do przeniesienia odpowiedzialności na członka zarządu w trybie art. 116 ordynacji podatkowej. Z tych względów bezcelowym stało się badanie, czy należności te były egzekwowane, a egzekucja ta okazała się bezskuteczna oraz czy zaistniała przesłanka negatywna, uwalniająca odwołującego się M. K. od odpowiedzialności. Na gruncie przedmiotowej sprawy nie zaistniały pozytywne przesłanki do przeniesienia odpowiedzialności na odwołującego się M. K. (co determinuje także brak możliwości egzekucji z majątku wspólnego małżonków), a zaskarżona przez organ rentowy decyzja była wadliwa.

Kierując się powyższymi względami Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Organ rentowy dnia 29 sierpnia 2018 r. złożył apelację od wyroku Sądu Okręgowego zaskarżając go w całości. Powyższemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego polegające na :

- 1) naruszeniu art. 116 § 1 ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że zawarcie ze spółką umowy o rozłożenie na raty należności z tytułu składek skutkuje niemożnością przeniesienia na członka zarządu spółki odpowiedzialności za zobowiązania spółki,
- 2) naruszeniu art. 116 § 2 ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że termin spłaty określonych zaskarżoną decyzją należności nie upłynął wobec czego nie stały się wymagalne,
- 3) naruszeniu art. 118 § 1 ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie,
- 4) naruszeniu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na zmianie decyzji i ustalenie że odwołujący Prezes zarządu (...) spółki z o.o. M. K. nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek w łącznej kwocie 3.828,07 zł.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą sprawę dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz wykładni przepisów prawa. Sąd Apelacyjny w całości aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Istotą sporu w niniejszej sprawie pozostawało ustalenie czy odwołujący się M. K. i D. K. odpowiadają solidarnie za zobowiązania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. z tytułu nieopłacanych składek na ubezpieczenia społeczne w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji.

Stosownie do art. 26 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 613), podatnik odpowiada całym swoim majątkiem za wynikające ze zobowiązań podatkowych podatki. Zgodnie z art. 29 § 1 Ordynacji, w przypadku osób pozostających w związku małżeńskim odpowiedzialność, o której mowa w art. 26, obejmuje majątek odrębny podatnika oraz majątek wspólny podatnika i jego małżonka. Przepis art. 29 w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, reguluje kwestię odpowiedzialności składkowej płatnika pozostającego w związku małżeńskim oraz zagadnienie skutków prawnych zmiany ustroju majątkowego małżeńskiego dla tej odpowiedzialności. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady wyrażonej w art. 26 Ordynacji, zgodnie z którą płatnik odpowiada całym swoim majątkiem za wynikające ze zobowiązań składkowych składki oraz od zasad odpowiedzialności płatnika określonych w art. 30 Ordynacji. Płatnik pozostający w małżeńskiej wspólności majątkowej odpowiada za wynikające ze zobowiązań składkowych składki (należności spoczywające na płatniku w przypadku nieprawidłowej realizacji spoczywających na nich obowiązków składkowych) nie tylko swoim majątkiem osobistym, lecz także majątkiem wspólnym jego i współmałżonka. Odpowiedzialność małżonka płatnika oznacza, że w sytuacji gdy wierzyciel składkowy skieruje egzekucję z majątku wspólnego za długi płatnika, to współmałżonek jest zobowiązany znosić tę egzekucję z majątku wspólnego. Odpowiedzialność małżonka płatnika ma charakter odpowiedzialności in solidum. Odpowiedzialność D. K. jako małżonki płatnika wynika zatem z treści powołanych przepisów.

Kluczową kwestią w tej materii, determinującą ostateczne rozstrzygnięcie, było stwierdzenie czy zaistniały pozytywne przesłanki odpowiedzialności członka zarządu w spółce kapitałowej, czyli bezskuteczność egzekucji zaległości z majątku spółki oraz wykazanie, że termin płatności zobowiązań upływał w czasie pełnienia przez M. K. obowiązków członka zarządu.

Sąd Apelacyjny podziela zdanie Sądu I instancji, że w zaistniałym stanie faktycznym nie wystąpiła druga z niezbędnych przesłanek, a mianowicie upłynięcie terminu płatności w czasie pełnienia obowiązków członka zarządu przez M. K.. Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że spółka w dniu 29 stycznia 2018 r. z organem rentowym zawarła umowę o rozłożenie na raty należności z tytułu składek za okres od września 2010 r. do marca 2012 r. Strony w umowie ustaliły precyzyjny harmonogram spłat, według którego dłużnik zobowiązał się do opłacania poszczególnych rat należności z tytułu składek. Analizując sporządzony przez dłużnika i wierzyciela układ ratalny, należy dojść do wniosku, że ostatnia rata przypada na dzień 15 stycznia 2021 roku, a więc nie upłynął termin spłaty określonych zaskarżoną decyzją należności. Warto dodać, że zgodnie ze zgromadzonym materiałem dowodowym, dłużnik spłacał dotychczasowe raty w terminie oraz samodzielnie, a także posiadał potencjał finansowy na spłacenie kolejnych rat, co jest ważne w kontekście subsydiarnego charakteru odpowiedzialności członków zarządu (zob. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 listopada 2018 r., I (...), Legalis nr 1860145).

Sąd Apelacyjny podziela pogląd wyrażony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. w wyroku z 15 lutego 2018 r. ((...) SA/Wa 480/17 publ. L.) iż, rozłożenie zaległych składek na raty powoduje, iż wydłużeniu ulega termin ich spłaty, do dnia określonego w umowie o rozłożenie na raty. Wykładnia systemowa art. 29 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1778 ze zm.) prowadzi bowiem do przyjęcia, iż skoro ustawodawca dopuścił spłatę zaległości z tytułu składek w terminach ustalonych przez ZUS w umowie ratalnej, to tym samym kwota zaległości nie jest wymagalna przed nadejściem umówionych terminów, natomiast staje się wymagalna dopiero w sytuacji, gdy dłużnik nie spłaci rat w terminach ustalonych przez ZUS (art. 29 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych).

W związku z tym, iż wnioskodawcy wykazali, że należności określone w zawartym układzie ratalnym są systematycznie spłacane (k.116 a.s.) należności objęte układem (w tym określone w zaskarżonej decyzji) nie stały się jeszcze wymagalne, to zaś wyklucza przeniesienie odpowiedzialności za te zobowiązania na członka zarządu.

Trudno zgodzić się z zarzutem apelującego, że interpretacja prawna w powyższym kształcie stanowi naruszenie art. 116 § 1 i § 2 ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz że stanowi niezasadnione uprzywilejowanie członka zarządu, ponieważ zawarcie umowy ratalnej nie wyłącza w ocenie apelującego możliwości wydania decyzji o przeniesieniu odpowiedzialności za nieopłacone zaległości spółki na członka zarządu. Jest to teza nietrafiona, gdyż analizując linię orzeczniczą, trzeba dojść do tożsamej konkluzji prawnej co Sąd Okręgowy, a mianowicie że umowa ratalna ma jak najbardziej fundamentalne znaczenie w kontekście wymagalności zobowiązania oraz determinuje datę upływu terminu spornych należności.

Sąd Apelacyjny nie zgadza się także z zarzutem, że Sąd I instancji naruszył art. 118 § 1 ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie.

Reasumując, nie istniały pozytywne przesłanki, na podstawie których należało stwierdzić, iż M. K. i D. K. odpowiadali in solidum za zobowiązania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, podobnie jak Sądu I instancji umowa ratalna zawarta z organem rentowym jest realna do wykonania. Wszak porozumienie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i płatnika nie ma charakteru tylko jednostronnej deklaracji spółki (...). Skoro strony zawarły wskazane porozumienie to znaczy, że uznały jego realność. W tym kontekście odmienna ocena apelującego organu rentowego nie przystaje do rzeczywistości. Podkreślenia wymaga fakt, że w ramach zawartej umowy dłużnik uznał kwotę wskazanych należności a wierzyciel zobowiązał się do podjęcia działań zmierzających do zawieszenia wcześniej wszczętych i niezakończonych postępowań egzekucyjnych dotyczących należności z tytułu składek objętych przedmiotową umową, niewszczywania i niewznawiania postępowań egzekucyjnych przez okres obowiązywania umowy w stosunku do należności z tytułu składek objętych tą umową oraz podjęcia działań zmierzających do umorzenia postępowania egzekucyjnego dotyczącego należności objętych umową po całkowitej ich spłacie zgodnie z ustalonym harmonogramem spłat oraz uregulowaniu należnych kosztów egzekucyjnych. Mając na uwadze powyższe argumenty uznać należy, że Sąd I Instancji trafnie zmienił decyzję organu rentowego, dlatego sformułowany w apelacji zarzut o naruszeniu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. jest oczywiście niezasadny.

Z tych też względów, na mocy art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu.

SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Teresa Suchcicka SSA Alicja Sołowińska